

Huomasin itsekin miten faktapohjainen tuo edellinen lähestulkoon samalla otsikolla ollut tarinarunko oli. Tässä nyt sitten yritystä luoda itse tarinaa, kuvailua, tuoda hahmoja esille jnejne.

-- Kävelen tyhjää kristallikäytävää pitkin. Vuoropäivin ajatukseni kiusaavat minua tai jättävät minut täydelliseen tyhjiöön niin, että itsekin tunnen olevani ontto sisältä. En ymmärrä mikä on niin huonosti että pitää olla allapäin joka päivä. Ei tämä aina ole ollut tällaista. Jokunen miljardi vuosi sitten saatoin jopa hymyillä puolet päivästä. Piti olla niin vakavaa poikaa, että otetaan kunnioituksella vastaan. Mitä tuollainen nuori sielu muka mistään mitään tietää? Niin ne kiusoittelivat ja naureskelivat selkäni takana, tietämättä että olin heitä miljardeja vuosia edellä hyvemittarilla. No, kunnioitukseni olen sittemmin jo ansainnutkin. Enää eivät uskalla katsoa edes silmiin kun livun tummanpuhuvasti heidän ohitse. Tulen avaraani lasiseen solmukohtaan, jonka läpi kaikkien on kuljettava päästäkseen mihinkään, koska keskuksen kymmenet siivet yhdistyvät tässä. Aukea on aina tupaten täynnä sieluja. Niitä, joilla on olevinaan todella kiire jonnekin, ja niitä, joilla on kaikki maailman aika käytettävissään muiden kanssa jutusteluun. Ehkä osalla onkin oikeasti kiire seuraavalle tehtävälle viettämään 80 vuotta jälleen uudessa ruumiissa, mistä minä tiedän. En ole tiennyt enää sen jälkeen kun luovutin asiasta tietämisvelvollisuuden Sinille. Hän on niin pirullisen pikkutarkka kaikesta, ja tässä tehtävässä se piirre todella tulee esille edukseen. "Ai itse herra kuolema on päättänyt ilmaantua paikalle, päivää." Sin naljailee minulle kun saavun hänen täsmälleen 360 astetta pyöreän palvelutiskinsä ääreen. Minä vain murahdan hänelle takaisin kun en keksi mitään kaunista sanottavaa. "Mikäs sinut on saanut nousemaan tänne sivistyksen keskelle? Onko kuun asento oikea, vai mikä?" Sin jatkaa hermojeni koettelua ja tuijottaa minua tutkivasti ammottavilla aukoiltaan siinä missä ihmisillä olisi silmät. Tuijotan häntä kireästi takaisin. Sisukas sielu, kun ei tajua antaa periksi. "Tarvitsen pienen palveluksen, Beta." Hän vain jatkaa tuijottamistaan odottaen että jatkan. Katse on naulittu puolestaan minun silmäaukkoihini. Niihin, joihin niin kovasti toivoisin jotakin täytettä. "Haluan, että kerrot minulle mitä olet kuullut ulkomaailman tapahtumista viime aikoina. Tiedän, että salaa kuuntelet puskaradiota vaikket oikeasti haluaisikaan. Tai sitten lähetät minut alas." Sinin ilme kirenee entisestään. Tiedämme kumpikin, että minun saattamiseni uudelle tehtävälle kaikkien näiden miljardien vuosien jälkeen ei ole hyvä idea. "Mutta, emmekö puhuneet tämän selväksi jo? Et voi poistua sielukeskuksesta, koska tarvitsemme sinua täällä. Katso näitä sieluja. He hukkaisivat suuntansa sillä samalla sekunnilla kun sinä laskeudut seuraavaksi 80 vuodeksi maanpinnalle." Sin huiskaisee kädellään ärsyynytyneesti laajassa kaaressa demonstroidakseen sekä suuntansa kadottavien sielujen määrää että sitä maksimaalista ärsyynnystä, joka kaaoksen kontrolloimisessa saavutetaan hyvinkin nopeasti. Olimme sen hetken verran täsmälleen samalla sivulla. "Kyllä, enkä tarkoittanutkaan ihan tavallista tehtävää. Haluan, että nouset johtoon siksi ajaksi, jonka olen poissa. Olen katsellut työskentelyäsi kauempaa, tiedän että pystyt tähän." Valehtelen. Toivon, ettei hän huomaa. En ikipäivänä laittaisi Siniä johtoon ennen kuin hän on oppinut ainakin rentoutta, ystävällisempää lähestymistapaa sekä kärsivällisyyttä. Mutta minulla ei ole muita vaihtoehtoja. Lisäksi olen itsekin ollut huomaavinani miten kiihkeästi Sin tavoittelee aina vain isompaa haastetta, kuin narkkari astetta isompaa annosta kun edellinen on lakannut antamasta kiksejä. Hän haluaa juuri tätä, ja käytän sitä häikäilemättömästi hyväkseni. Sin näyttää imarrellulta. Suunnitelmani saattaa sittenkin toteutua. "Kerro lisää siitä suunnittelemastasi missiosta?" Hän kysyy ja järjestelee papereitaan entistä tärkeämmän näköisenä. "Tiedät varmaan, että on toinenkin syy, minkä takia en voi poistua tästä glitteriluolasta." Sin katsoo minua kummastuneesti. Nostan käteni ranteista ristiin kaulalleni kuin aikoisin kuristaa itseni. Olen sidottu sielukeskuksen kohtaloon kuin koira talonnurkkaansa, ja voin sieluni silmin nähdä

kuvitteellisen, raskaan kettingin johtavan luotani vilkkaan aukean poikki takaisin sinne mistä raahauduin tähän: sielukeskuksen sydäimestä. "Ei. En halua myydä koko loppuelämäni, että sinä saisit vähän seikkailla." Sin palaa takaisin periksiantamattomaan ilmeeseensä. "En puhunutkaan loppuelämästä vain vaan siitä ajasta, jonka olen poissa." "Kauanko aiot olla poissa?" Sin tivaa minulta tarkkaa vastausta. Päätän antaa hänelle ajan, jossa hän ehtisi koukuttua valtaansa ja unohtaa sopimuksemme. "Yhden miljardin." "Sovittu." -- On aika luoda paradokseja. Minun on etsittävä käsiini aikamatkustaja, joka on tarpeeksi hullu tavoitellakseen samaa. .. to be continued..